

er opført saaledes i Loven, er skeet af en ganske anden Grund. Men, som sagt, det anseer jeg for mindre vigtigt.

Hvad angaaer det andet Forslag til § 11, maa jeg tilstaae, at Udvalgets samtlige Medlemmer ikke derom have confereret; hvad mig selv angaaer, finder jeg Bemærkningen meget rigtig. Det er paa en Maade gaaet over i Udvalgets Betænkning fra det oprindelige Udkast af Commissionen; men der var det foreslaaet, at saalænge den nærværende Theaterdirecteur var i Tjeneste, skulde de 700 Rbd., som han har over den foreslaaede Gage, udredes extra af Statskassen, og altsaa var det ogsaa rigtigt, at Statskassen fik dem igjen tilbagebetalt af de Procenter, som skulde tilfalde ham. Saaledes som jeg opfatter Sagen, maa jeg finde det ærede Medlems Bemærkning begrundet; og jeg for mit Vedkommende skal ikke have Noget imod dette Forslag.

Hvad nu Hovedsagen selv angaaer, gjælder det især med Hensyn til den, hvad jeg sagde om den vanskelige Stilling, i hvilken jeg befinder mig, idet jeg skal besvare det temmelig vidtløftige Foredrag, som Forsamlingen har hørt.

Jeg maa gjøre opmærksom paa, at den ærede Taler har berørt administrative Forhold, i hvilke det er saare vanskeligt at trænge ind, hvad der dog vilde være nødvendigt, for nøie at veie hans Paastande; thi den hele Forskiel, som det ærede Medlem har troet, det vilde have, om man fulgte Lovudkastet eller Udvalgets Forslag, berøer virkelig paa reent administrative Spørgsmaal og paa den Anskuelse, man har af, hvorvidt man i Loven i Særdeleshed bør lægge an paa at forebygge eller imødekomme, hvad der kunde skabe administrative Vanskeligheder, og hellere opgive, hvad der i andre Henseender kunde være gavnligt for Institutionen. Jeg kan ikke opgive den Tanke, at naar ethvert Overskud lige meget er afhængigt af Indtægternes Forøgelse og af Udgifternes Forringelse, saa maa det være den rigtigste Maade at tilveiebringe det størst mulige Overskud, naar man knytter Interessen hos alle dem, der skulle samvirke til dette Maal, til begge Sider af Sagen, ved at sige til dem: jo mere I anstrænge Jer, og jo mere I

vise en fornuftig Defonomi, desbedre bliver Alles og Enhvers Stilling. Jeg kan ikke nægte, at man i en vis Henseende har tillagt Skuespillerne eller den Klasse, for hvis Skyld man ikke vil, at disse Bestemmelser skulle gjælde, fordi de kunne skabe Hindringer for Administrationen, megen sund Forstand til at bedømme, hvad der er fordeelagtigt for enhver enkelt af dem, ja, i en vis Retning et meget rigtigt Blik herpaa; men paa den anden Side synes man at have antaget, at den Klasse, der i en vis Retning skulde anvende saa megen Forstand, i andre Henseender ganske skulde lade det skorte herpaa. Man har meent, at Skuespillerne meget rigtigt kunde bedømme, hvilken Indflydelse det i pecuniær Henseende vil have paa deres Indtægt, om de i et givet Tilfælde foranledige en større eller mindre Udgift, at de kunne sige til sig selv: Jeg kan, ved at denne Sparommelighed vises, komme til at fortjene 2 a 3 Mark mere i min Tienesten, men det bryder jeg mig ikke om; jeg foretrækker at træde op i den kostbarere Dragt. Det er ganske rigtigt, Skuespillerne ville i Gesvindighed kunne gjøre en saadan Beregning, hvormedet hans Indtægt vil forringes, fordi Sparommelighed ikke vises af ham i det enkelte Tilfælde; men jeg kan umuligt troe, at en Theaterdirecteur af det samme Personale, hvoraf enhver enkelt kan regne saa rigtigt, skulde blive bedømt vrangt, naar han vilde sige: „Nei, mine Herrer! den Udgift kan jeg ikke tilstede, thi, ved saaledes at gaae frem, vil der fremkomme et Deficit; det maa jeg ansee for Udsæthed, og vore Udgifter ville derved utilbørligen forøges“. Men det forstaaer sig, at disse Indvendinger maatte gjøres med Stadighed, med Upartiskhed; thi, naar man i saa Henseende gif frem med Bilkaarlighed, ikke gjorde det i det ene Tilfælde som i det andet, saa troer jeg vistnok, at de ville møde en temmelig stærk Modstand og skabe Utilfredshed. Jeg er meget mere forvisset om, at det snart ville erkjendes, at det var den rigtigste Veie, hvorpaa Theaterdirecteuren var staaet ind, at det var den, der er til Alles Fordeel; men jeg troer ogsaa, at baade Theaterdirecteuren og Skuespilpersonalet maa arbejde Haand i Haand i oekonomisk Henseende.